

ECLI:NL:CRVB:2013:CA1682

Instantie	Centrale Raad van Beroep
Datum uitspraak	31-05-2013
Datum publicatie	03-06-2013
Zaaknummer	12-3577 WSF
Rechtsgebieden	Bestuursrecht Socialezekerheidsrecht
Bijzondere kenmerken	Hoger beroep
Inhoudsindicatie	Vordering wegens meerinkomen. Ook de omstandigheid dat de bijverdiengrens is overschreden door een administratieve fout van de werkgever kan er niet toe leiden dat mag worden afgezien van het opleggen van de vordering wegens meerinkomen.
Vindplaatsen	Rechtspraak.nl RSV 2013/192

Uitspraak

12/3577 WSF

Centrale Raad van Beroep

Meervoudige kamer

Uitspraak op het hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank Amsterdam van 16 mei 2012, 11/1863 (aangevallen uitspraak)

Partijen:

de Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap (appellant)

[Betrokkene] te [woonplaats] (betrokkene)

Datum uitspraak: 31 mei 2013

PROCESVERLOOP

Appellant heeft hoger beroep ingesteld.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 19 april 2013. Appellant heeft zich laten vertegenwoordigen door drs. P.M.S. Slagter. Betrokkene is verschenen.

OVERWEGINGEN

1. Bij besluit van 21 juni 2011 (bestreden besluit) is het bezwaar van betrokkene tegen het besluit van appellant van 16 april 2011 ongegrond verklaard. In het besluit van 16 april 2011 heeft appellant onder toepassing van artikel 3.17 van de Wet studiefinanciering 2000 (Wsf 2000) een vordering vastgesteld wegens teveel bijverdiensten van betrokkene in het jaar 2008. Appellant heeft, uitgaande van het door de belastingdienst vastgestelde verzamelinkomen van betrokkene in 2008 van 13.206,-, vastgesteld dat de voor 2008 gestelde bijverdiengrens van 12.916,17 met een bedrag van 289,83 is overschreden, zodat betrokkene in totaal een bedrag van 1.227,75 aan appellant moet betalen. De vordering is samengesteld

uit 289,83 meerinkomen en 937,92 wegens het bezit van de OV-studentenkaart.

2.1. Betrokkene heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld. Hij vindt het opleggen van een vordering wegens teveel bijverdiensten in zijn geval onrechtvaardig. De bijverdiengrens is overschreden door een administratieve fout van een van zijn werkgevers. Deze heeft abusievelijk in 2008 een bedrag van 444,05 teveel loon aan hem uitbetaald, welk bedrag in 2009 aan die werkgever is terugbetaald. De belastingdienst heeft zijn verzoek om het verzamelinkomen over 2008 te verminderen met het teveel betaalde loon van 444,05 afgewezen. Per saldo wordt hij dan ook gestraft voor een handeling van een derde die hem niet toegerekend kan worden.

2.2. Bij de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank het beroep van betrokkene gegrond verklaard, het bestreden besluit vernietigd, het besluit van 16 april 2011 herroepen en bepaald dat de uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde besluit. De rechtbank is van oordeel dat aan betrokkene ten onrechte een vordering wegens meerinkomen is opgelegd. Daartoe is, onder verwijzing naar de uitspraak van de Raad van 4 januari 2008, LJN BC2212, overwogen dat appellant bij de vaststelling van het toetsingsinkomen niet zonder meer mag afgaan op de gegevens van de belastingdienst. De Minister heeft een eigen onderzoeksplicht indien de studerende aannemelijk maakt dat de gegevens van de belastingdienst leiden tot een onjuiste vaststelling van het toetsingsinkomen. Betrokkene heeft naar het oordeel van de rechtbank aannemelijk gemaakt dat de gegevens van de belastingdienst leiden tot een onjuiste vaststelling van zijn toetsingsinkomen. Uit de door betrokkene overgelegde gegevens blijkt genoegzaam dat de hoogte van het loon van betrokkene over 2008 is vervuild met een bedrag van 444,05 ter zake dubbel uitbetaalde uren, de jaaropgave 2008 in zoverre onjuist is en dat deel van het loon derhalve ten onrechte is meegenomen bij de vaststelling van de aanslag 2008. Appellant heeft dan ook ten onrechte een bedrag van 444,05 meegenomen bij de berekening van het meerinkomen. De bijverdiengrens wordt niet overschreden indien dit bedrag niet wordt meegerekend.

3. In hoger beroep heeft appellant aangevoerd dat de uitspraak van de Raad met LJN BC2212 niet van betekenis is voor deze zaak. De per 1 januari 2008 geldende bepalingen voor de vaststelling van het toetsingsinkomen leiden ertoe dat het appellant vanaf het jaar 2008 niet is toegestaan af te wijken van het door de belastingdienst vastgestelde verzamelinkomen of belastbare loon. Voorts wordt gesteld dat uit de door betrokkene overgelegde beslissing van de belastingdienst van 21 juli 2011 blijkt dat de gegevens van de belastingdienst niet leiden tot een onjuiste vaststelling van het toetsingsinkomen van betrokkene.

4. De Raad komt tot de volgende beoordeling.

4.1. Voor de van toepassing zijnde regelgeving wordt verwezen naar de aangevallen uitspraak onder overweging 2.

4.2. Appellant heeft het bij artikel 3.17 van de Wsf 2000 in aanmerking te nemen toetsingsinkomen ingevolge het bepaalde in artikel 1.1, eerste lid, van de Wsf 2000 en artikel 8, eerste lid, aanhef en onder a, van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir), terecht vastgesteld op het door de belastingdienst vastgestelde verzamelinkomen van betrokkene over 2008. Uit de bewoordingen van artikel 8, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awir volgt dat de vaststelling van het verzamelinkomen is voorbehouden aan de inspecteur van de belastingdienst. Appellant was dan ook gehouden de vaststelling van het toetsingsinkomen van betrokkene over 2008 te baseren op de gegevens van de belastingdienst. Door de wijziging van het begrip toetsingsinkomen in artikel 3.17 van de Wsf 2000 per

1 januari 2008, gezien in samenhang met artikel 1.1 van de Wsf 2000 en artikel 8 van de Awir, heeft de door de rechtbank genoemde uitspraak van de Raad met LJN BC2212 geen gelding voor de vaststelling van het toetsingsinkomen voor de vordering wegens meerinkomen vanaf het jaar 2008. Ook overigens is geen reden om de vaststelling van het verzamelinkomen van betrokkene over 2008 door de belastingdienst voor onjuist te houden. Het in 2008 uitbetaalde loon is inkomen over 2008, ook al is het deels onverschuldigd betaald.

4.3. Verder verbiedt artikel 11.5, tweede lid, aanhef en onder c, van de Wsf 2000, zoals deze bepaling luidde in 2008, appellant om af te wijken van het begrip toetsingsinkomen. De wetgever heeft er onmiskenbaar voor gekozen dat het door de belastingdienst vastgestelde verzamelinkomen bepalend is voor de vaststelling van het toetsingsinkomen en daarmee van het meerinkomen. Schuld aan het overschrijden van de bijverdiengrens is daarnaast geen toepassingsvoorwaarde voor het opleggen van de vordering wegens meerinkomen ingevolge artikel 3.17 van de Wsf 2000. Vorenstaande betekent dan ook dat de omstandigheid dat de bijverdiengrens is overschreden door een administratieve fout van de werkgever er niet toe kan leiden dat mag worden afgezien van het opleggen van de vordering wegens meerinkomen.

4.4. Hetgeen is overwogen in 4.2 en 4.3 betekent dat de aangevallen uitspraak moet worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen zal de Raad het beroep ongegrond verklaren.

5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

BESLISSING

De Centrale Raad van Beroep

- vernietigt de aangevallen uitspraak;
- verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door T. Hoogenboom als voorzitter en M.C. Bruning en I.M.J. Hilhorst-Hagen als leden, in tegenwoordigheid van J.R. Baas als griffier. De beslissing is uitgesproken in het openbaar op 31 mei 2013.

(getekend) T. Hoogenboom

(getekend) J.R. Baas

HD